

[Arne Christiansen]

indgrebet. Samtidig må jeg altså på ny minde om, at der er tale om et aftalebrud uden sidestykke i dansk politisk historie.

Vi giver, siger regeringen, en række indrømmelser i de første år, hvis bevillingshaverne vil udnytte tilbuddene. Det er imidlertid et spørgsmål, om de frister, der skal tilgodes bevillingshavernes interesser med henblik på kommerciel udnyttelse, er rimelige og realistiske, så meget mindre som loven i sin stribe af bemyndigelser giver energiministeren det sidste og afgørende ord, når f. eks. en indvindingsansøgning skal vurderes som fyldestgørende eller ej. I de tre forslag er der, så vidt jeg kan tælle, ikke færre end 23 bemyndigelser, hvoraf de 19 retter sig direkte mod bevillingshaverne, så selv om denne debat ikke drejer sig om, hvem bevillingshaverne er, men generelt om problemer i forbindelse med koncessionen, så falder ordene lex A. P. Møller alligevel én i munden, når man læser lovforslagene.

Store juridiske problemer kan ikke undgå at blive følgen, fordi bemyndigelser også betyder upræcise bestemmelser i selve loven. Jeg vil godt rejse det spørgsmål, om de, der støtter en sådan lovgivning, i virkeligheden ved, hvad de gør. De skal næppe forvente tilgivelse, den dag det går op for dem.

Hele tiden melder tvivlen sig om statens troværdighed som aftalepartner. Det ville være overraskende, om ikke andre selskaber tænker sig om to gange, inden de giver sig i kast med blokke af den danske undergrund, som staten har i sinde at udbyde, hvis disse forslag gennemføres. Der kommer jo flere lovforslag, hvilket kun kan skabe yderligere forsinkelser og yderligere tvivl. Nok har der været forlydender fra Strandgade om, at selskaber står i kø; men hvilke selskaber? Må jeg minde om, at præsidenten for Exxon den 1. februar i TV-Aktuelt på et spørgsmål, om Exxon ville gå ind i efterforskningen – jeg minder om, at Exxon formentlig er det største olieselskab i verden – i den danske del af Nordsøen, sagde:

»Jeg ved det simpelt hen ikke; jeg ved ikke nok om det, og jeg vil end ikke kommentere muligheden, før det aktuelle problem er løst.«

Det aktuelle problem er ikke noget dagsaktuelt. Vi har alle fornemmelsen af, at det er noget, der vi trække i langdrag – og dermed forsinke efterforskning og udvinding.

Lukker regeringen også helt øjnene for den kendsgerning, at det praktisk taget er umuligt at opdrive borerigge, der kan arbejde i Nordsøen, i hvert fald under de betingelser, som regeringen selv har fastsat eller agter at fastsætte for arbejde på boreplatforme, der opererer i den danske undergrund?

Men lad os nu prøve at gå ud fra, at regeringen får lovforslagene igennem, at det lykkes at engagere selskaber i efterforskning og udvinding, at olien kommer i land i Danmark via en rørledning, og at staten overtager 50 pct. af olien. Hvad så? Hvornår? Til hvilken pris? Hvor meget vil den statslige olie fordyres, fordi staten nok har D.O.N.G., Dansk Olie & Naturgas A/S, men intet raffinaderi og intet distributionssystem? Resultatet af dette sidste kan kun blive et overflødigt og fordyrende mellemlid, og forsyningsikkerheden er i hvert fald meget svær at få øje på.

Det sidste spørgsmål i denne forbindelse lyder: hvad bliver de samlede økonomiske konsekvenser? I bemærkningerne til lovforslaget står svaret: det har ikke været muligt at opgøre dem konkret. Dette er altså et citat fra energiministerens bemærkninger til forslaget. Nej, det kan ikke undre, slet ikke hvis der alligevel inderst inde hos regeringen er en nagende tvivl i forbindelse med ekspropriationsspørgsmålet og de vældige erstatningskrav, som letsindig omgang med grundlovens § 73 kan medføre.

Lovforslaget om en olierørledning er interessant, fordi argumentationen her har ført til, at DUC har indsendt ansøgning om tilladelse til at bygge en rørledning fra felterne i Nordsøen til raffinaderiet i Fredericia. Men staten vil selv, det vil sige investere 2,6 mia. kr. i en tid, hvor andre og store offentlige investeringer udskydes, hvor naturgasprojektet kræver milliardinvesteringer, og hvor vi også må planlægge med etablering af det første kernekraftværk for øje. Ikke mindst her taler alt for en forhandlingsløsning, men en sådan ville stille sig hindrende i vejen for regeringens beskatningshensigter i forbindelse med olierørledningen, og så ignoreres åbenbart øvrige argumenter om fremskyndet produktion m.v.

Her melder sig et meget aktuelt spørgsmål, om en sådan olierørledning overhovedet vil fremskynde produktionen. Energiministeren er formentlig bekendt med, at Norges Statoil